

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.8225/16
10.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. Из ..., ... бр. ..., коју заступа Драгица Младеновић, адвокат из Лесковца, Косте Стаменковића 20, ради поништаја решења туженог Државног правобранилаштва Републике Србије, Београд, број Дп-452/16 од 22.04.2016. године, у предмету престанка радног односа државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној 10.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Државног правобранилаштва Републике Србије, Београд, број Дп-452/16 од 22.04.2016. године.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, тачком 1. диспозитива одређено је да тужилји, нераспоређеном државном службенику, престаје радни однос по сили закона у Државном правобранилаштву дана 23.04.2016. године, а тачком 2. диспозитива, констатовано је да тужилја има право на отпремнину у складу са законом, о чему ће се одлучити посебним решењем.

Тужбом, поднетом дана 24.05.2016. године, тужилја оспорава законитост решења туженог органа, наводећи, између осталог, да је донето пре него што је постало коначно решење којим је утврђено да је остала нераспоређена, да су јој и оспорено решење и решење којим се утврђује да је нераспоређена, уручена истог дана 28.04.2016. године, као и да је решење којим је утврђено да је остала нераспоређена

донето 19.04.2016. године, са констатацијом да је нераспоређена почев од 22.02.2016. године у трајању од два месеца, дакле два месеца пре доношења тог решења. Како је протек рока битан услов за престанак радног односа нераспоређеног државног службеника, сматра да за доношење оспореног решења нису биле испуњене процесноправне претпоставке предвиђене члановима од 131. до 134. Закона о државним службеницима, јер од дана 19.04.2016. године, када је донето решење о нераспоређивању, до 22.04.2016. године, када је донето решење о престанку радног односа, није протекло два месеца. Предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужени орган да тужиљу врати на рад, распореди сходно стручној спреми и призна сва права по основу рада до дана враћања на рад, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени наводи да оспорава тужбене наводе у целости и предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је основана.

Управни суд је увидом у пресуду овог суда, II-2 У. 10315/16 од 10.03.2017. године, установио да је том пресудом тужба исте тужиље уважена и поништено решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-573/2016-01 од 23.06.2016. године, којим је одбијена њена жалба изјављена на решење Државног правобранилаштва, број Дп-116/16-1 од 19.04.2016. године (донетим у поновном поступку у извршењу решења туженог органа, број 112-01-327/2016-01 од 31.03.2016. године), којим је, ставом I диспозитива, утврђено да је А.А., овде тужиља, остала нераспоређена у Државном правобранилаштву почев од 22.02.2016. године, у трајању од два месеца.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...99/14), прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона, ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место - наредног дана од протекла два месеца откад је постао нераспоређен.

Како је поништено решење којим је одбијена жалба тужиље изјављена на решење туженог органа, број ДП-116/16-1 од 19.04.2016. године, којим је утврђено да је тужиља остала нераспоређена почев од 22.02.2016. године, а које решење је било правни основ за доношење овде оспореног решења, Суд је тужбу уважио, с обзиром да је отпао правни основ да оспорено решење остане на снази, те га је поништио, одлучујући као у диспозитиву, применом одредбе члана 40. став 2 и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што тужени орган у овој правној ствари није дужан да донесе нови акт уместо поништеног, будући да је оспорено решење донето по службеној дужности, основном цитиране одредбе члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, а поништајем тог решења наступиле су и правне последице поништаја из члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку, којим је прописано

да се поништавањем решења и оглашавањем решења ништавим поништавају и правне последице које је то решење произвело.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује посебно утврђивање чињеничног стања, а законитост оспореног решења је могао да цени на основу списка предмета и увида у пресуду Управног суда, II-2 У. 10315/16 од 10.03.2017. године, без одржавања усмене јавне расправе.

Суд није одлучивао о трошковима управног спора, будући да тужила у предлогу тужбе није истакла захтев за њихову накнаду, односно јер их није тражила на начин прописан одредбом члана 163. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), који се сходно примењује у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, којом одредбом је прописано да је странка дужна да захтев за накнаду трошкова поднесе најкасније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања, странка је дужна да захтев за накнаду трошкова поднесе у предлогу о коме суд треба да одлучи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.03.2017. године, II-4 У.8225/16

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП